

opusdei.org

Svećenik na prašnjavoj cesti

Velečasni Joaquim Cabanyes umro je u 62 godini života u Nigeriji, zbog bolesti Covid-19. Jaime se sjeća kako je sreo na vrućoj, prašnjavoj cesti prije dvadeset godina, usred Nigerije.

14.08.2020.

Posljednjih trideset godina putujem brojnim zemljama zbog posla, promoviram internacionalnu suradnju i razvoj. Tako sam imao priliku upoznati i raditi u nekim od najnapuštenijih dijelova svijeta.

Brojni ljudi koje sam susreo bili su zaista impresivni. Jedan od njih bio je velečasni Joachim Cabanyes.

Bilo je to prije dvadeset godina u jednom od onih „velikih sela“ zvanog Nsukka u centru Nigerije. Izdaleka sam ga vidio kako se približava. Poput tolikih ljudi koje možete vidjeti u ruralnoj Africi i on je hodao dugom prašnjavom cestom, kuhajući se na stotinu stupnjeva, napola plutajući u maglovitom prikazu.

Kada je prolazio pokraj mene vidio sam da se strašno znoji. Umjerenom i brzom gestom sakrio je krunicu koju je nosio u ruci dok mi je drugom rukom pružao srčani pozdrav koji se odražavao u njegovim toplim očima i širokom osmijehu.

Otkrio sam da je svećenik Opusa Dei. Već je godinama u Nigeriji, radi kao kapelan u seoskoj školi u Nsukki. Pokazivao je veliku želju za molitvom i osmijehom, dva talenta

za koje sam kasnije otkrio da ispod sebe kriju brojne vrline. U njegovoj kući nije bilo stalne električne energije, niti vode. Bio je to „lokalni standard“ i sa sobom je nosio dvije posljedice. Noću, kada bi nestalo struje, ventilator na stropu bi prestao raditi, a s njim bi nestala i sva nada da se barem malo rashladi. A za kupanje je bilo potrebno ići niz ulicu do cisterne koju je jednom tjedno vodom punio kamion i kantama donijeti vodu. Skromno tuširanje s kantom i lončićem bilo je jedina obrana od afričke prašine.

Bio je to, kao što rekoh, lokalni standard, i uspoređujući s drugim mjestima, nije bilo tako loše. U slučaju velečasnog Joachima sve je bilo dobrovoljno – često nazivano „pozivom služenja“. Izabrao je služiti afričkoj braći i sestrama, a taj je izbor za cijenu imao manjak komfora koju je on radosno platio.

Ljudi su ga voljeli. U tom dijelu ruralne Afrike, jedan *Onye Ocha*, bijelac, uvijek je predmet zanimanja. A ako je uz to on i vjernik, svećenik, afrička duša toliko otvorena duhovnom pokazuje prirodno poštovanje. Ali bilo je tu nešto drugo; nešto vitalnije i jednostavnije: prijateljstvo, duboka naklonost. Teško je objasniti utjecaj kojeg ima velikodušni odgovor na žarko nutarnje predanje: željeti biti živi svjedok Božje ljubavi i milosrđa.

Njegovo je predanje bilo toliko stvarno i dugotrajno tako da ga je navelo da napusti očigledno ugodan život u Madridu, gdje je rođen u dobrostojećoj obitelji, i da umre u Nigeriji, nedaleko Nsukke, u 62. godini. Uzrok smrti je Covid-19 uz koji se nadovezala agresivna plućna infekcija i u tri dana mu skončala život. Ali smatram da mu je imunitet već bio oslabljen zbog godina crvene

prašine, malarije i noći bez hladnog povjetarca.

Ali istinski uzrok je njegov duboki duh služenja bolesnima u ovoj pandemiji. Posjeti bolnicama. Neprestana briga za brojne ljude u njihovim domovima ili skloništima, želja da dušama donese utjehu. Sve je to sa sobom nosilo rizik zaraze.

Iako je bio jako kratak, taj susret prije 20 godina sa svećenikom na prašnjavoj cesti u Africi, donio je brojne vrijedne stvari mojoj duši. A možda najviše od svega sjećanje na njegovu molitvu i osmijeh.

Agur Jaunak!, velečasni Joachim. Reći ću stihovima svoje domovine:
Doviđenja kršćanski gospodine.
Hemen gire. Agur Jaunak!

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/svecenik-na-prasnjavoj-
cesti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/svecenik-na-prasnjavoj-cesti/) (21.03.2026.)